

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษา ระดับปริญญาตรี วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย" นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษา ระดับปริญญาตรี วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ทางด้านความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา ความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย และความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ และเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่ง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ในปีการศึกษา 2536 ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย 10 แห่ง รวมทั้งสิ้น 224 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม 1 ฉบับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จำนวน 100 ข้อ ซึ่งใช้ทดสอบความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา จำนวน 35 ข้อ ความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย จำนวน 35 ข้อ และความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ จำนวน 30 ข้อ แบบสอบถามฉบับนี้ได้รับการตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา และความถูกต้องในการใช้ภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 คน ก่อนนำไปทดลองใช้ 2 ครั้ง เพื่อหาระดับความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม ได้ข้อสอบที่มีระดับความยากระหว่าง 0.20 - 0.76 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 - 0.77 โดยค่าความเที่ยงของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.84

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดสอบประชากร แล้วนำกระดาษคำตอบของประชากรทั้งหมดมาตรวจให้คะแนนแล้วคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของนักศึกษาทั้งหมด และของนิสิตนักศึกษาแต่ละสถาบัน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 54.44 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เมื่อพิจารณาแยกตามองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ปรากฏว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนในแต่ละองค์ประกอบ อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง โดยนิสิตนักศึกษามีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้สูงสุด คิดเป็นร้อยละ 58.03

รองลงมาคือ ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษาซึ่งมีค่ามัธยัมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 54.23 และ ความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายซึ่งมีค่ามัธยัมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 51.57 ตามลำดับ

2. เมื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิต นักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ในสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่ง ปรากฏว่า นิสิตที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี ได้แก่ นิสิตจาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ร้อยละ 63.13) ส่วนนิสิตนักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ได้แก่ นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ร้อยละ 55.38) นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (ร้อยละ 54.93) นักศึกษาจาก มหาวิทยาลัยนเรศวร (ร้อยละ 54.57) นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยศิลปากร (ร้อยละ 53.40) นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้ (ร้อยละ 53.07) นิสิตจากมหาวิทยาลัย บุรพา (ร้อยละ 52.80) และ นิสิตจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประจวบคีรีขันธ์ (ร้อยละ 52.50) สำหรับนิสิตนักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างอ่อน ได้แก่ นิสิตจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางเขน (ร้อยละ 48.76) และนักศึกษจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง (ร้อยละ 46.32) ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นที่อาจนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษมีค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารคิดเป็นร้อยละ 54.44 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง และเมื่อพิจารณาแยกตามองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแต่ละด้าน พบว่า นิสิตนักศึกษากลุ่มดังกล่าวมีค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในแต่ละองค์ประกอบอยู่ในเกณฑ์ปานกลางนั้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2532: 228) ที่พบว่านักศึกษาในระดับอุดมศึกษามีสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางในทุกองค์ประกอบอัน ได้แก่ สมรรถวิสัยในการใช้ระเบียบวิธีของภาษา สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาทางสังคม สมรรถวิสัยในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความและสมรรถวิสัยในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย นอกจากนี้ผลการวิจัยดังกล่าวยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของนาตยา วงศ์วัฒน์ (2529: 110) ที่ศึกษาความสามารถในการสื่อความหมายทางทักษะมาลาทางเสียงของนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ซึ่งพบว่า นักศึกษามีสมรรถวิสัยในการสื่อความหมายอยู่ในระดับปานกลาง จากผลการวิจัยที่พบว่านิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในทุก ๆ องค์ประกอบอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง โดยมีความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้สูงสุด รองลงมาคือ ความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา

และความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตนักศึกษาได้ผ่านการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษมาจนถึงชั้นปีที่ 4 ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรของวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ นิสิตนักศึกษาจึงมีประสบการณ์ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ในสถานการณ์การใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ดังผลการวิจัยของ รอด เอลวิส (Rod Ellis, 1984: 39-44) ที่พบว่าเมื่อนักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศมีความสามารถทางภาษาสูงขึ้น นักศึกษาก็มักที่จะสามารถใช้กลวิธีการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้นด้วย โดยมักใช้กลวิธีด้านการถอดความ นอกจากนั้นความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้แตกต่างจากความรู้ด้านการจัดระเบียบภาษา และความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ในประเด็นที่ว่าความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ สามารถถ่ายโอนจากภาษาแม่ของผู้เรียนไปยังภาษาเป้าหมายได้ ดังผลการวิจัยของ อีเลน ทาโรน (Elaine Tarone, 1977: 76-79) ที่พบว่ากลวิธีการสื่อสารที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศใช้ในการบรรยายรูปภาพเป็นกลวิธีที่ผสมผสานระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศ ได้แก่ การถอดความ การสรุป การสร้างคำใหม่ การขอความช่วยเหลือ ในระหว่างการพูด การใช้ท่าทางประกอบหรือแทนคำพูด และการหลีกเลี่ยง เป็นต้น ดังนั้นนิสิตนักศึกษาจึงมีความสามารถด้านกลวิธีในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้สูงสุด

สำหรับผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตนักศึกษามีความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายต่ำที่สุด ทั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จริยา พานิชน (2531: 50-55) ที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคม ซึ่งพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานครมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคมอยู่ในระดับอ่อน นอกจากนั้นจากการวิเคราะห์หลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยพบว่า สถาบันอุดมศึกษาในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษโดยแยกตามทักษะภาษา ได้แก่ การฟัง-พูด การอ่าน และการเขียน มิได้จัดให้มีการนำเรื่องสังคมและวัฒนธรรมตะวันตกมาสอนเป็นการเฉพาะอย่างชัดเจน จึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้นิสิตนักศึกษามีคะแนนความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายต่ำกว่าด้านอื่น ๆ

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี ในขณะที่นิสิตจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิไล วิทยาเขตบางเขน และนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างอ่อน สอดคล้องกับผลการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ระหว่างมหาวิทยาลัยรามคำแหง และสถาบันการผลิตครูอื่น ๆ ในกรุงเทพมหานคร ของ จีวีรรณ สฤทธิกุล (2531: 106-107) ที่พบว่า นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านิสิตจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิไล วิทยาเขตบางเขน และนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง สำหรับผล

การวิจัยที่พบว่า นิสิตนักศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง แสดงให้เห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่กำลังจะสำเร็จออกไปเป็นครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับที่ใกล้เคียงกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารการศึกษา

จากผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษมีค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มเพียงเล็กน้อย ซึ่งให้เก็ยเห็นว่ายังไม่อาจประกันได้ว่านิสิตนักศึกษาจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วถึงระดับที่เป็นแบบอย่างอันดีแก่นักเรียนได้โดยสมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะผู้บริหารศึกษาดังนี้

1.1 ควรจัดให้มีการประชุมสัมมนาอาจารย์เพื่อปรับปรุงหลักสูตรรายวิชา การสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะรายวิชาบังคับ เพื่อให้เนื้อหาหลักสูตรครอบคลุมองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทุก ๆ ด้านมากขึ้น

1.2 ควรจัดเตรียมวัสดุทัศนูปกรณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้พร้อม เช่น วารสาร สิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษ เทปบันทึกเสียง โทรทัศน์ และวีดิทัศน์ เพื่ออาจารย์ผู้สอนจะได้ใช้เป็นสื่อการสอนในชั้นเรียน และนิสิตนักศึกษาจะสามารถสร้างเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษนอกเวลาเรียนได้อีกทางหนึ่งด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา

จากผลการวิจัยที่พบว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง และนิสิตนักศึกษาของสถาบันการศึกษาบางแห่งยังมีความสามารถด้านนี้อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างอ่อน โดยเมื่อพิจารณาแยกตามองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนิสิตนักศึกษามีความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายต่ำที่สุด เมื่อเทียบกับองค์ประกอบด้านอื่น ๆ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

2.1 ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้สอนควรจัดให้มีกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพิ่มมากยิ่งขึ้น เพื่อนิสิตนักศึกษาจะได้นำความรู้ทางภาษาที่เรียนในแต่ละคาบเรียนไปฝึกใช้เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์การใช้ภาษาที่แท้จริง การปฏิบัติเช่นนี้ย่อมสนับสนุนให้นิสิตนักศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ

การสื่อสารเพิ่มมากยิ่งขึ้น

2.2 ในด้านการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษควรเสริมเนื้อหาทางสังคมและวัฒนธรรมตะวันตก เพื่อช่วยเสริมให้นักศึกษาเกิดความคุ้นเคยกับสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษามากยิ่งขึ้น และเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มมากขึ้นอีกทางหนึ่งด้วย

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

3.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาในสถาบันผลิตครู สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อตรวจสอบคือนักศึกษาในสถาบันดังกล่าวมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดีหรือด้อยเพียงใด และเปรียบเทียบความสามารถดังกล่าวระหว่างนักศึกษาของสถาบันผลิตครูแต่ละแห่ง ผลที่ได้จะช่วยให้ทราบถึงความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้ที่กำลังจะสำเร็จออกไปเป็นครูภาษาอังกฤษอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น

3.2 ควรทำการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแต่ละองค์ประกอบ กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยรวมของนิสิตนักศึกษาในสถาบันผลิตครูทั่วประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาดังกล่าวต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย